

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1232/2019
12.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, судије Јасмине Стаменковић и судије др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Рајко Јелушић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије МУП РС коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, вредност спора 5.766.910,88 динара одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2303/17 од 05.10.2018. године, на седници већа одржаној дана 12.03.2020.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2303/17 од 05.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2303/17 од 05.10.2018. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 548/2014 од 31.01.2017. године, у делу којим је одбијен као неоснован тужбени захтев да се тужена обавезе да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде за период од 31.05.2001. до 01.12.2007. године и у периоду од 31.01.2009. до 07.07.2012. године коју би остварио да је радио код тужене исплати бруто зараду у појединачним месечним износима као у ставу 1 изреке првостепене пресуде са каматом од доспелости сваког месечног износа и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 35.250,00 динара (став 3 изреке).

Против правоснажне другостепене пресуде у наведеном делу тужилац је изјавио ревизију због битне повреде ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију. Предложила је одбачај ревизије. Трошкове одговора није тражила.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним чланом 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Осим навођења као разлога за изјављивање ревизије тужени не наводи законски основ на коме заснива тврдњу о учињеним битним повредама поступка. Само позивање на одредбу члана 374. став 1. ЗПП без конкретног навођења која је и на који начин одредба ЗПП повређена од стране другостепеног суда не може бити предмет оцене у ревизијском поступку.

Предмет тужбеног захтева је накнада стварне штете на име изгубљене зараде због незаконитог престанка радног односа .

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је престао радни однос код тужене 31.05.2001. године на основу решења тужене 04 бр. ../2001 од 29.05.2001. године које је потврђено решењем бр. ../2001 од 05.07.2001. године. Разлог престанка радног односа је покретање кривичног поступка против тужиоца за кривично дело које се гони по службеној дужности. Правоснажном пресудом Апелационог суда у Нишу од 02.06.2011. године одбијена је оптужба против тужиоца због апсолутне застарелости кривичног гоњења.

Код овако утврђених чињеница нижестепени судови су одбили као неоснован захтев тужиоца за накнаду штете због изгубљене зараде са позивом на одредбе чл. 45. у вези чл. 34. ст. 1. т. 2. Закона о унутрашњим пословима. Те одредбе су прописивале могућност да запосленом у МУП-у престане радни однос ако престане да испуњава неки од услова за пријем у радни однос у државним органима, а један од услова је био да се против тог лица не води кривични поступак за кривично дело које се гони по службеној дужности. Уставни суд Републике Србије није прихватио иницијативу за оцену уставности наведених законских одредби. Тужилац није тражио поништај решења о престанку радног односа, па је у правном промету правоснажно и коначно решење туженог о престанку радног односа тужиоцу због чега не постоји правни основ за накнаду тражене стварне штете тужиоцу.

Неоснован је ревизијски навод да је побијана пресуда заснована на погрешној примени материјалног права и да је одредба члана 35. став 1. Устава РС правни основ за рехабилитацију и реинтеграцију тужиоца или исплату новчане накнаде због незаконитог поступања тужене обзиром да Закон о полицији није уредио правно дејство ослобађајуће кривичне пресуде. У конкретном случају нема места непосредној примени наведене Уставне одредбе којом је регулисано право на рехабилитацију и накнаду штете. Предмет тужбеног захтева није рехабилитација и обештећење по том основу, већ накнада штете на име изгубљених зарада због незаконитог престанка радног односа код тужене као послодавца. Ради се о спору из радног односа, а не спору због незаконитог рада државног органа. Сама чињеница да је против тужиоца обустављен кривични поступак не значи аутоматски незаконитост решења о престанку радног односа. Стога се незаконитост престанка радног односа утврђује у парници за поништај решења на основу кога је тужиоцу престао радни однос. То је прописивала

одредба члана 114. Закона о радним односима односно члан 191. Закона о раду. Намера законодавца приликом прописивања правних последица незаконитог отказа била је да постојање правоснажне пресуде којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос даје право на накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања из радног односа. Тужилац није поставио захтев за поништај решења тужене као послодавца па то решење као правоснажно и коначно егзистира у правном промету. На основу тог решења тужилац није радио код тужене и није остваривао зараду која је параметар за висину стварне штете . Тужена као послодавац није у обавези да тужиоцу накнади штету у висини зараде коју би остварио да је радио, јер је накнада штете правна последица у парници поништеног решења о престанку радног односа, што је овде изостало јер такав тужбени захтев није ни постављен, а суд суди у границама из члана 3. став 1. ЗПП.

На основу изложеног и члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија,
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**